

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.977 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 23 november 2004 België is binnengekomen, diende op 24 november 2004 een asielverzoek in.

1.2. Op 24 januari 2005 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat het asielverzoek ontvankelijk was en maakte hij dit verzoek over aan de

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 17 oktober 2005 nam de Commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.4. Verzoekster diende, bij schrijven gedateerd op 28 april 2006, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigerde op 29 januari 2007 aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 6 maart 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster ter kennis gebracht op 7 maart 2007.

1.7. Het door verzoekster tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen ingediende cassatieberoep werd bij arrest van 25 september 2007 door de Raad van State verworpen.

1.8. Op 5 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoekster op 2 juli 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkene geïntegreerd is, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, ingeschreven is bij de VDAB, een cursus Maatschappelijke Oriëntatie volgde, gewerkt heeft, aanbevelingsbrieven voorlegt en vriendschappen heeft opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de Wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten.

Betrokkene vroeg op 24.11.2004 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 29.01.2007 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend op 08.02.2007. Op 06.03 werd een bevel om het

grondgebied te verlaten afgeleverd, haar betekend op 07.03.2007. Betrokkene diende uiterlijk op 06.04.2007 het grondgebied te verlaten doch zij verkoos dit niet te doen en sindsdien verblijf betrokkene illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure (namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000)

Betrokkene beweert dat haar fysieke integriteit ernstig bedreigd zou worden en dat zij vreest dat het voor lijf en leden een gevaar zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, doch betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan de betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat haar fysieke integriteit zou bedreigd worden en dat een terugkeer voor betrokkene een gevaar inhoudt volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

(...)

De tweede beslissing, die verzoekster evenzeer op 2 juli 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

(...)

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 29.01.2007.*
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 06.03.2007 Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.*

(...)

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Gegrondeheid van het beroep.

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Er dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9, derde lid,

van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens op uitvoerige, beredeneerde en volledige wijze toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden, zodat verzoekster niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat de motivering zeer gebrekkig is geschied en op dusdanig algemene wijze gebeurde dat zij niet kan nagaan of haar verzoek individueel behandeld werd. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. Daarnaast wordt gesteld dat zij niet werd erkend als vluchteling en zij reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De feitelijke en juridische gegevens die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen zijn duidelijk opgenomen in de motivering van deze beslissingen zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wetsbepaling toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.2. In zoverre verzoekster nog aanvoert dat de motivering van de eerste bestreden beslissing foutief is voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster betoogt dat zij geen op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven vormvoorwaarde heeft geschonden en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid bijgevolg ten onrechte haar verzoek tot machtiging tot verblijf onontvankelijk heeft verklaard.

Er dient in dit verband op gewezen te worden dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werden de door verzoekster aangebrachte gegevens niet als buitengewone omstandigheden weerhouden, zodat verweerder de aanvraag als onontvankelijk kon afwijzen.

Waar verzoekster verder stelt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid argumenteert dat de aanvraag om een verblijfsmachtiging te verwerven vanuit het buitenland dient te gebeuren maar nalaat aan te geven hoe en op welke rechtsgrond dit dan wel zou moeten geschieden, moet opgemerkt worden dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. In de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en de mogelijkheid om de aanvraag in te dienen *“via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland”*.

Door verder louter aan te geven dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissingen toont verzoekster niet aan dat de formele of de materiële motiveringsplicht miskend werd.

Het middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.